

22a expedició del GECT

Mont - Blanc 4.810 m (Alps de l'Alta Savoia - França)

Dates: 24/26 de juliol de 1994

Participants: 12

És la quarta vegada que membres del nostre Grup ens enfrontem al gegant dels Alps, el que fins no fa gaires anys era considerat el cim d'Europa i ho fem amb il·lusió i ganes. El diumenge 24 de juliol sortim de la base de Chamonix i amb el telefèric de les Houche i el cremallera del TMB ens situem a Nid d'Aigle, a 2.372 metres d'alçada.

Aquí comença el sender pedregós que sortejant les roques va pujant lentament entre llaçades fins el coll de Rognes, a 2.685 metres. Anem a poc a poc per tal d'afavorir l'aclimatació a l'alçada. El dia és esplèndid i fa un bon sol. Trepitgem les primeres congestes i observem que enguany la quantitat de neu és menor que en altres vegades. Arribats al refugi de la Tête Rouse descensem una mica i mengem alguns ganyips.

Superem la gelera de la Tête Rouse i ens atansem a la base del temut Grand Couloir, però enguany també té poca neu i les perilloses caigudes de pedres per sort no són gaire freqüents. Una vegada creuat, ataquem la grimpada llarga i gens complicada de l'aresta, sempre entre grans roques, que ens apropa a l'acollidor refugi situat al cim de l'Aiguille du Goûter, a 3.817 metres. Hem invertit un total de 7 hores a ritme pausat i ara toca descansar, sopar i anar a dormir d'hora, esperant que el cos s'acostumi a aquesta alçada. Algun company nota els efectes: mal de cap i fins i tot algun vòmit, però l'endemà tot haurà passat. Dormim còmodament en un nou annex que amplia la capacitat del refugi, tot i que uns nois massa joves fan una mica de xivarri.

A les dues de la matinada el guarda ens desperta i després d'un breu esmorzar, ens equipem i sortim a la gelera. A partir d'ara anirem encordats, amb piolet i grampons. El llum frontal ens mostra el camí, seguir la serpentejant fila de gent que intenta el cim a les fosques. És un quart de quatre de la matinada.

Ens costa dues hores llargues fer el llarg flanqueig que deixa a la dreta el cim del Dôme du Goûter i s'encamina directe al refugi Vallot, a 4.362 metres. La llum d'un dia assolellat i sense vent ens atrapa i sorprèn amb la bellesa dura i incomparable de l'alta muntanya alpina. La temperatura és de -5°C . Entre uns minuts al refugi metàl·lic a descansar i menjar quelcom i de seguida seguim, enfrontant-nos a l'aresta de les Bosses.

La traça està ben marcada encara que hi ha alguns passos delicats. L'esmolada aresta de neu del Mont-Blanc, única i diferent a totes, és la darrera dificultat que queda per superar. Les dotze persones del grup hem format tres cordades independents i cadascuna progressa al seu ritme, per la qual cosa no coincidirem al cim, on només es pot estar uns minuts degut al fred intens. Entre les 9 i les 10 del matí, les tres cordades fem el cim i l'alegria és gran, fem les fotos de record i del brutal paisatge que s'albira.

Encara que resta la llarga, llarguíssima baixada. Desfem la tornada al refugi Vallot, una hora i mitja després, on ens aturem a menjar i hidratar-nos. La ruta de baixada tradicional per la gelera de Bossons està força malmesa. La paret orientada del Dôme du Goûter ha després una cascada de seracs que amenacen la ruta. Travessem les restes d'una allau amb la por al cos, la sensació és de perill. Tres dies després sabrem que, just l'endemà, una allau atraparà mortalment nou persones.

La baixada es fa llarga i pesada. La manca de neu fa que algunes esquerdes estiguin voltades de gel negre i vidriós. La Jonction, la cascada de seracs produïda per la gelera de Bossons, està bastant assequible. Les tres cordades ens hem anat distanciant encara més. Els primers arribaran just per atrapar el darrer telefèric de Plan de l'Aiguille, altres el perdran i hauran de dormir al refugi de sota. Algú inclús baixa caminant fins Chamonix. Uns altres dormiran en el refugi Grands Mulets, al mig de la gelera, fent el darrer tram a l'endemà. Els cas és que tots hem fet el cim i tothom ho celebra amb entusiasme abans de la tornada a casa.